

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M.K.**,
skazanego za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej,
na posiedzeniu w dniu 6 sierpnia 2025 r.,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie
z dnia 9 grudnia 2024 r., IV Ka 1242/24,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie
z dnia 29 lutego 2024 r., II K 127/22,

p o s t a n o w i ł
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 9 grudnia 2024 r., IV Ka 1242/24, zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gryfinie z dnia 29 lutego 2024 r., II K 127/22, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa M.K., skazanego za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 k.k., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W kasacji został zawarty także wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku, uzasadniony sytuacją rodzinną skazanego. Obrońca wskazał, że M.K. ma dwie córki – A.K. i J.K.. Względem J.K. orzeczono znaczny

stopień niepełnosprawności, datowany od urodzenia, którego podłożem jest niepełnosprawność intelektualna. J.K. jest stale niezdolna do pracy. Z kolei względem A.K. orzeczono umiarkowany stopień niepełnosprawności, datowany od jej 19 roku życia, którego podłożem są zaburzenia natury psychicznej. A.K. może być zatrudniona jedynie w warunkach pracy chronionej. M.K. pozostaje rozwiedziony z matką swoich córek, jednak aktywnie uczestniczy w ich życiu, zapewniając córkom stałą opiekę i znaczne wsparcie finansowe. Opieka nad niepełnosprawnymi córkami, bez perspektyw na ich zatrudnienie, znacznie obciąża finansowo rodzinę skazanego – jego była żona nie może podjąć zatrudnienia z uwagi na konieczność stałej opieki nad córkami, z kolei ich utrzymanie pochłania znaczne środki finansowe – córki wymagają odpłatnych usług terapeutycznych, rehabilitacyjnych i opiekuńczych, które pokrywa głównie skazany. Bez jego wsparcia finansowego wręcz niemożliwe byłoby zapewnienie córkom potrzebnej opieki i terapii. Dodatkowo obrońca odniósł się do sytuacji matki skazanego, względem której orzeczono znaczny stopień niepełnosprawności z uwagi na utratę przez nią wzroku. W.N. jest całkowicie niewidoma, zamieszkuje sama. Ma przez MOPR zapewnione usługi opiekuńcze, jednak wyłącznie przez dwie godziny dziennie. Pozostałe czynności opiekuńcze wypełnia M.K.. Obrońca podsumował, że dobro osób pozostających na utrzymaniu skazanego i zapewnienie mu możliwości finansowanego i bezpośredniego wspierania rodziny uzasadnia umożliwienie mu oczekiwania na rozpoznania kasacji poza zakładem karnym, zwłaszcza, że w sprawie istnieje szereg wątpliwości, które w ocenie skazanego mogą skutkować zmianą zapadłego w sprawie orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją wyroku okazał się niezasadny.

Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary lub innych środków penalnych do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z

pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest – na tym etapie – oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności podniesionych w niej zarzutów wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Skarżący w kasacji, uzasadniając wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego nim wyroku, obszernie opisał sytuację rodzinną skazanego. Jednak nie może ona, sama w sobie, być podstawą uwzględnienia wniosku. Przywołane przez obrońcę okoliczności mogą być natomiast wykazywane w celu ubiegania się o zastosowanie instytucji dotyczących wykonywania kary pozbawienia wolności, uregulowanych w art. 151 k.k.w. lub art. 153 k.k.w., na zasadach tam przewidzianych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. Dodać należy, że decyzja w tym względzie w żadnym razie nie przesądza ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji skarżącego od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[WB]

[a.ł.]

